

архимандрит Андреј (Конанос)
КАКО СЕ ИЗБОРИТИ СА ЗАБРИНУТОШЋУ

Како је наш живот постао чудан! Уместо да од њега направимо рај, ми смо га претворили у пакао. Имамо све и опет све време бринемо; ако домаћинство има један ауто, бринемо се за тај ауто, ако их има више, брига расте пропорционално броју аутомобила који су паркирани испред куће. Имаш викендицу? Још једна брига: да је не опљачкају. Ставио си аларм и опет бринеш: шта ће бити ако се аларм поквари? Имамо у кућама идеалне системе заштите, електронску пратњу, аларме, псе који чувају наше терасе, вртове, гараже... А колико сада има осигуравајућих компанија! Можете да осигурате све што је потребно. И опет се наша душа брине, не можемо мирно да спавамо. Ми непрестано осећамо нелагодност, са нама се нешто догађа. Многи имају и физичке проблеме због непрестаног стреса. Осећају тежину на срцу, повећава им се крвни притисак, не могу да дишу. Све то су болести душе које се одражавају на телу. Када је душа узнемирена, то потреса и тело. Када је тело немирно, онда се и душа мучи. Све је међусобно повезано.

Када си у стању да схватиш да оно што те брине није толико важно колико ти се чини, онда престајеш и да бринеш. Јер забринутост осећаш када мислиш да оно што те мучи представља проблем епохалног значаја. Сваки дан чекаш и говориш: „То ће се обавезно догодити!“ Ако се то што очекујеш не догоди, разболећеш се. На пример, ти јако желиш да се прошеташ. То је јако лепо, али та шетња не представља смисао твог живота. Околности могу тако да се уреде да нећеш моћи да бираш време за

шетњу. Међутим, ако сву своју душу даш у ту шетњу и будеш покушавао да по сваку цену прошеташ, мучно ћеш преживљавати ако се то не догоди. А тако је једноставно рећи себи: „Нисам успео, па добро, ништа страшно, следећи пут!“

Ако наша душа постане тако гибка да смо у стању да спокојно, без тврдоглавости мењамо своје планове, своје одлуке, тада ћемо научити да шта год да се догоди то прихватимо спокојно говорећи: „Одлично, то ми је Господ послао! Желео сам једно али ми је Бог дао друго. Значи да је тако било угодно Богу!“

Ми најчешће желимо да све добијемо на силу, тврдоглави смо, упорни у своме и јако тешко преживљавамо сваки губитак. Обратио сам пажњу на то једном приликом када сам желео да купим књигу која ме је занимала. Кренуо сам у књижару али је тамо нисам нашао. Онда сам отишао у другу радњу али је и тамо моје трагање остало без резултата. Време је пролазило и књижаре су почеле да се затварају. Почео сам да бринем, журим да добијем своје и ипак купим ту књигу. Пошао сам у трећу књижару али ни тамо није било књиге. Нервирао сам се, говорио себи: „Морам одмах да одем у још једну књижару, треба да пожурим, нећу успети, затвориће књижару!“ И у том тренутку, када сам скоро почео да трчим улицом, изненада сам помислио: „Хајде да замислим да ми је пошло за руком, да сам на крају купио књигу. Да ли ћу одмах почети да је читам? Не. Зашто је онда не бих и купио касније? Рецимо, сутра.“ Тако сам се смирио.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДЕВЕТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

свешта мученица Христина, св. Борис и Глеб

св. новомученици њребиловачки

Мтл. 14, 22 - 34, зч. 59; 1Кор. 3, 10 - 17, зач. 128.

ошаци, Александар Мењ

ПРОПОВЕД НА 9. НЕДЕЉУ ПО ДУХОВИМА

Сви ми знамо да је и данас и свакодневно Господ присутан у нашим животима. Он живи међу нама, проповеда међу нама, чини исцељења међу нама. Он живи у својој Цркви. Стога ми и кажемо да је живот Христове Цркве наставак Јеванђелских дешавања, наставак тајне доласка Бога у свет.

Када прилазимо светој Чаше – поново се савршава Тајна вечера. Када слушамо реч Божију, као да се поново враћамо у оне дане, када је Господ објављивао своју благу вест. Док му се молимо, постајемо као они људи: слепи, хроми, жедни истине и гладни правде, који су му долазили. И са апостолима понављамо: „Господе, коме ћемо ићи, ти имаш речи вечног живота“.

Јеванђелист поново пред нама васкрсава ону ноћ, у којој су ученици пловили по језеру и ветар био противан, а Господ им по води пошао у сусрет. Ви-

девши у тами силуету која иде по води они су повикали од ужаса. Био је то заиста чудесан догађај и ученици готово до самога јутра нису могли да приђу себи. Али исто се ово чудо савршава са нама овде и сада.

Размислите о тој лађи коју је Господ послао испред себе, а сам отишао на гору да се помоли. Као да их је напустио, као да их је оставио саме на немилост судбине. Њихову лађу бацају таласи, они могу да потону, око њих тамна ноћ: мрак, вода, погибао и пучина. Они устрашени, остављени. Није ли тако и са нама када нам је тешко, када смо искушавани? Понекад нам се чини да нас је Бог напустио, да смо сами, да немамо на шта да се ослоним, да је живот налик на тамну ноћ без зрачка светлости и да излаз не постоји, да нас наоколо очекују једино провалије, да ћемо на крају пасти на само дно и да нам нема спасења. А за то време Господ је

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

стајао високо на гори и молио се... Молио се за читав свет. Духом се узносио своје небеском Оцу и свакако се молио за оне који су доле. Он је стојао на висини, а они тамо доле, борили су се са таласима.

Тако је и сада: када год нам буде тешко, имамо првосвештеника и јединог заступника, који стоји над нама, а то је Господ Исус Христос. Треба се само сетити тога, а апостоли су то заборавили и стога су били у страху од ветра и таласа. А он се није само молио тамо горе, већ се спустио и пошао ка њима. Није

ово море покорава, овај живот ми се покорава, само верујте, само се привијте уз мене. Држите курс своје лађе ка Мени. То сам ја, не бојте се!“

Тог тренутка, Петар је желео да му се приближи, да пође за Њим. Више од тога – желео је да подражава Господу и да као и Он – хода по води! Господ га није зауставио. Напротив, рекао му је: „Ходи, ходи!“ И нас реч Божија позива на подражавање Христу Спаситељу...

У овоме је ризик наше вере. Увек морамо да идемо на тај ризик, у супротном се наше

Данас људи често говоре о чуду као о виђењима и откровењима покушавајући да на тај начин утврде своју веру, а заборављају да су то можда, а најчешће и јесу просто демонска прелест и непријатељске замке за човека који се дрзнуо да се супротстави духу времена. А то, што савремени човек, који је одрастао и васпитан без Бога долази у Цркву, где га Господ дочекује речима: „...данас Ми ваља бићи у кући твојој... данас је спасеније кући овој...“ – ево ово није привидно, већ право чудо (Лк. 19, 5, 9). И колико ће нам још таквих чуда Божијих која сачињавају наше религиозно искуство, наш живот у Богу, открити Господ. Треба да се учимо да видимо и чувамо сваки додир Бога који можемо да осетимо, и само то ће нам дати чврстину у вери.

архимандрит Јован Кресћанкин

имао лађе, па је закорачио у воду и пошао у сусрет дављеницима. Исто тако Господ и нама долази у тешким животним тренуцима. Иде ка нама, али ми то још увек не знамо; приближава се, али нам је срце још увек пуно страха...

Исто се дешава и са нама. Када живот постане потпуно неподношљив – Христов глас нам говори: „То сам ја, не бојте се, не плашите се, јер ми се

срце никада истински неће обратити Господу. Само напред, само напред ка Њему. Петар је кренуо. Док није гледао на таласе, већ на Господа који је ишао испред, Петар је ходао по води... Десило се чудо! Древни египћани су за сваки појам имали одговарајући знак – хиероглиф. За разумевање немогућег, чудесног знака је била човек који хода по води, јер су људи свагда

схватили да је ићи по води немогуће. Апостол Павле нам, пак, говори: „Све могу у Христу, који ми моћ даје!“ Сам Господ нам је рекао: „И већа ћете чудеса творити, него Ја“

А зашто се са нама не догађају чудеса? Једино због нашег малOVERја. Наше су очи затворене...

Уколико би свако од нас смислено погледао на свој живот, стално би видео то чудо Божјег присуства. То непрекидно и свакодневно чудо, када се наша душа, сломљена и потопљена, подиже са дна, веће је

неизбежно?“ Одмах почињемо да објашњавамо све на основу свога (расуђивања), по људској логици, и одмах све у нама поново почиње да се урушава. Богу треба дати све или ништа.

А онда када почнемо да се колебамо, када наше мисли почну да се двоуме, тада све, као код Петра почиње да нам измиче испод ногу и ми тоне. И нека би Господ дао, да када осетимо своју блиску погибао, ускликнемо: „ГоспODE спаси ме, погИБОХ!“ Духовно гинем, духовно умирем, губим веру и лишавам се твога при-

Смирење и без подвига чини да нам се опраштају многа сагрешења, а без смирења су и подвизи бескорисни и припремају нам много тога рђавог. Оно што је со за сваку храну, то је смирење за сваку врлину. Ради његовог стицања треба да се непрестано жалостимо мишљу са унижавањем и расудљивим болом. И оно ће нас, ако га стекнемо, учинити синовима Божијим.

свeтИ Исаак Сирин

чудо него човек који иде по води. Тако мало полагамо наде у молитву, а Он чује тада када му ми заиста вапијемо. Једино је потребно, вапијући, дати му свцело срце, а не попут Петра, који је кренуо, али је окренуо очи од Христа Спаситеља, погледао на таласе који су му беснели под ногама и одмах је почео да тоне. Истог тренутка када је погледао на те страшне таласе, а не на Христа, изгубио је чудесну способност да иде по води... Тако и ми сви, добивши подршку и помоћ Божју, почињемо да се колебамо и мислимо: „Могуће да је ово случајност, могуће да је тако и требало, можда би било и

суства! И тада нека буде чврста његова рука, када нас подржава и каже: „МалOVERни, зашто посумња?“

Давно се то догодило. Пре две хиљаде година, али милиони људи настављају пут по „мору“, милиони људи кроза све векове и сада по свој земљи виде Онога Који иде посред таласа живота и говори нама збуњеним, slabим и грешним: „Охрабрите се, то сам Ја, не бојте се. Ја вам могу пружити руку!“

У овом нам се Јеванђељу свагда јасно обзнањује да је Исус Христос исти јуче, данас и сутра! Амин.